

Újpest-Belsőváros

2004. 05. 16.

Loránt Gábor

AZ ELLENSÉG TAKTIKÁJA: A MEGFÉLEMLÍTÉS

Lectio: Neh 5,14 – 6,14

Alapige (textus): Neh 6,1-14
Zsolt 36,2-8

Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba, ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Jöjj, találkozzunk Kefirimben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem. Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék. Négyyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik. Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében, amelyben ez volt írva: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmu is mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építed a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni. Sőt prófétákat bízál meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért jöjj, és tanácskozzunk egymással! Én azonban ezt üzentem neki: Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki. Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el. - Azért te erősíts engem! Azután elmentem Semajának, Delájá fiának, Mehétabél unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy

meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak. Én azonban ezt feleltem: A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek! Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a próféciát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat. Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híreket költsék és gyalázzanak. Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!

...

A bűnös ember szíve mélyén ott suttog a bűn. Nem számít neki az istenfélelem, sőt azzal hízeleg magának, hogy bűnével gyűlöletet tud szítani. Szája rontást és csalárdságot beszél, nem akar okos és jó lenni. Rontást eszel ki ágyában, nem a jó úton jár, nem veti meg a rosszat. URam, szereteted az égiség, hűséged a fellegekig. Igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek, ítéleteid, mint a nagy mélység, embert és állatot megtartasz, URam. Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Hadd magasztaljunk Téged azért, mert Tőled van a falak felépítésének, a rések befalazásának, a kapuk építésének a terve. Urunk, Te akarod őrizni népedet minden gonosztól. Te akarod megvédeni, és Te akarod, hogy egyedül Rajtad keresztül menjünk be és jöjjünk vissza, hogy Te légy az a Kapu, amelyen keresztül kimegyünk a világba, hogy hirdessük a Te nevedet, és hogy visszatérjünk az erődített városba, hogy óvj bennünket és őrizz. Urunk! Olyan sok az ellenség, olyan sok azoknak a száma, akik nem örülnek a falak felépítésének, és annak, hogy kapukkal lássuk el azokat. Urunk! Kérünk téged, hogy tudjuk mégis végezni azt a feladatot, amit Te bízál ránk, és tudjunk az ellenséggel szemben úgy viselkedni, ahogyan az Hozzád méltó, és Neked kedves. Te látod azt, hogy milyen könnyen elveszítjük a türelmünket, milyen könnyen megyünk túl azon, amit Te mondasz és Te írsz elénk. Hogy milyen könnyen esünk hitetlenségbe, kishitűségbe, milyen könnyen védekezünk, és hogy mennyi mulasztás terhel bennünket. Kérünk, Urunk, ajándékozz meg bennünket azzal, hogy elfogadjuk a Te munkádat, és mi magunk is végezzük azt, amit pedig Te bízál ránk, hiszen ez a Te munkád. Kérünk, Urunk, ezért az istentiszteletért is. Légy közöttünk Szentlelkeddel és Igéd által! Kérünk, hogy figyelmünket egyedül Rád tudjuk irányítani. Add a Te jelenlétedet és közösségedet velünk, és ajándékozz meg üzenettel! Egyszülött Fiadért, a Jézus Krisztusért kérünk!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt. (Zsolt 38,19) Ne hagyj el engem, Uram, Istenem, ne légy távol tőlem! (Zsolt 38,22)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Egy hónappal ezelőtt Nehémiás könyvének 3. része kapcsán beszéltem már a lélektani hadviselésről. Nincs csatazaj, nem csapnak össze fegyverek, mégis háború zajlik az idegek szintjén, pszichológiai módszerekkel. A hóróni Szanballat, az ammóni Tóbijjá és az arab Gesem nagy mesterei ennek a lélektani hadviselésnek. Teljesen modern, mondhatni mai módszereket alkalmaznak, akárcsak a 2004-es Magyarországon.

Négy héttel ezelőtt arról beszéltünk, hogy az ellenség taktikája: a gúny. Három hete az volt az Ige lényege, hogy az ellenség taktikája: a fenyegetés. Múlt vasárnap a belső ellenségről volt szó. A mai igehirdetésnek pedig ez a címe: AZ ELLENSÉG TAKTIKÁJA: A MEGFÉLEMLÍTÉS.

Lássuk most ennek a rafinált, egyre félelmetesebb módszernek az egyes lépéseit, és lássuk meg azt is, hogy Nehémiás hogyan válaszolt, mit felelt ezekre a támadásokra.

1 Az első a lélektani hadviselésben, a megfélemlítés területén a **hazug tárgylókészség**.

„Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba, ezt az üzenetet küldte nekem Szanballat és Gesem: Jöjj, találkozzunk Kefirimben, az Ónó-völgyben! Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem. Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbe maradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék. Négyyszer is küldtek nekem ilyen üzenetet, de én ugyanúgy feleltem nekik.”

Az ellenség gyakran kompromisszumra hajlandónak, tárgyalásra késznek mutatkozik. De így hangzik az üzenet: „Jöjj, találkozzunk Kefirimben, az Ónó-völgyben!”

Egy olyan üzenetet kapott Nehémiás, amiből levonhatta volna azt a következtetést, hogy valami egyezkedésre kerül a sor. „Beszéljük meg a problémát! Ellenségeskedés van köztem és közöttünk – üzenhették volna Szanballaték – „beszéljük meg a problémát, valamilyen egyességre igyekezzünk meg eljutni, kössünk valamilyen kompromisszumot, valami olyant, ami nektek is jó, nekünk is jó. „Jöjj, találkozzunk Kefirimben, az Ónó-völgyben!”

Az Ónó-völgy kb. 40 km-re volt Jeruzsálemtől, északnyugatra, Samária határához közel. Samária volt Szanballatnak és társainak a fellegvára. Tehát béketárgyalásnak tűnhetett volna, a problémák és nézeteltérések megvitatására szolgáló párbeszédnek ez a felajánlkozás. Ráadásul mindez négyszer is elhangzott.

Van egy olyan közmondás, hogy „lassú víz partot mos”. Ennek alapján nem csak egy hazug tárgyalókészséget fejeztek ki Szanballaték, hanem még ezt ismételték, ismételték, hátha a lassú víz tényleg partot mos. De a tulajdonképpeni céljuk Isten népének lefejezése volt. Korábban az egész népet vették célba gúnyolódásukkal, fenyegetésükkel. De itt már csak Nehémiást. Mert tudták az, hogyha Nehémiást ártalmatlanná teszik, akkor az egész népet megverték.

Nehémiást pedig úgy akarták ártalmatlanná tenni, hogy egy gyilkossági tervet, merényletet készítettek el ellene, vagy legalább is bántalmazni akarták. Így olvastuk a 6. rész 2. versében: „*Ők ugyanis merényletet terveztek ellenem*”.

Mi volt Nehémiás reakciója?

Először is: átlátott a szitán, nem ment gyanútlanul lépre. Azután, miután látta, hogy mi az ellenség célja, megtagadta a látszólagos béketárgyaláson való részvételt. Ki tudta mondani. „Nem megyek el!” Vállalta a konfrontációt. Vállalta a „kompromisszumra képtelenség” vádját. És olyan választ adott, amelyben a teljes igazságot szegezte a hazug tárgyalókészséggel szemben. Hiszen tényleg azt mondta, ami az igazság, azt mondta, ahogyan gondolta. „*Nagy munkát kell végezni, ezért nem tudok elmenni. Félbe maradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék.*” Tudta, hogy merényletet akarnak elkövetni ellene, s tudta, hogy ha ez a merénylet sikerül, akkor a munka félbemarad.

Nem megyek el! Ilyenekre én nem érek rá! Felfedi a mélyben rejtőző szándékot, a munka félbeszakításának tervét, még hozzá minden áron. És soha nem veszi el szem elől, hogy éppen ez az a munka, amit Isten rábízott: a falak felépítése, a rések befalazása. Már minden készen van, csak az ajtószárnyakat kellett elhelyezni a kapukban. Nem felejtette el, hogy ez még nagy munka, ez még hátra van, még van feladata. Nem ment ki tárgyalni.

Nehémiás válasza tehát az volt, hogy az igazság kimondásával leleplezte a hazugságot, és nem bocsátkozott párbeszédbe az ellenséggel.

Kedves Testvérek! Mi hogyan szoktunk reagálni az ellenségeskedésre? Vajon hajlandóak vagyunk-e kompromisszumokat kötni? Vajon nem vagyunk-e elfoglalva a folyamatos békesség-kereséssel, még akkor is, ha az lehetetlen. Vajon nem vagyunk-e gyanútlanok? Vajon átlátunk-e a szitán? És ha átlátunk a szitán, vajon van-e merszünk ahhoz, hogy kompromisszumra képtelennek mutatkozzunk, hogy a békesség felkínálását visszautasítsuk? Persze az nem a békesség felkínálása volt, csak egy ál-békesség, a merénylet leplezéséé. Jeremiás is gyakran mondja a hamis prófétákról, hogy „*Békesség, békesség! - de nincs békesség!*” (Jer 6,14)

Kedves Testvérek! Hányszor teszik azt hívő emberek is, hogy az otthoni – úgymond – békesség kedvéért inkább a hívő fél nem jön el a templomba, vagy nem jön el bibliaóra, vagy nem vesz részt valamilyen gyülekezeti alkalmon, vagy az Isten akaratát nem teljesíti, hogy otthon meglegyen a békesség, hogy ne legyen veszekedés.

Vajon békesség-e ez? Vajon nem megyünk-e bele gyanútlanul olyan dolgokba, amelyekben a cél az, hogy ne végezzük a munkánkat, hogy ne Isten dicsőségére éljünk. Vajon nem megyünk-e lépre, átlátunk-e a szitán?

Így mondja Pál apostol: *„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?”* (2Kor 6,14)

Itt nem arról van szó, hogy szaladjunk ki a világból. Jézus is úgy imádkozott főpapi imádságában (Jn 17,15): *„Nem azt kérem Atyám, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.”* Itt, ebben a világban kell élnünk! Tele vagyunk nyomorúságokkal, körül vagyunk véve ellenségeskedésekkel. Körül vagyunk véve olyanokkal, akik ellenségei Isten ügyének. Nekünk pedig ebben a világban kell dolgoznunk! Nem szabad innen elszaladnunk, kivonulnunk. De vigyáznunk kell, és nem szabad hamis kompromisszumokat kötnünk, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

2 A második módszer – mivel látták Szanballaték, hogy az első módszer nem vezetett eredményre, beerősítettek, „rátettek egy lapáttal” – **elkezdtek Nehémiást rágalmazni.**

„Akkor Szanballat ötödször is hasonló üzenetet küldött nekem legényével, nyílt levéllel a kezében, amelyben ez volt írva: A pogány népek között az a hír járja, és Gasmu is mondja, hogy te és a júdaiak föl akartok lázadni, ezért építed a várfalat. A szóbeszéd szerint te akarsz a királyuk lenni. Sőt prófétákat bízál meg, hogy hirdessék rólad Jeruzsálemben: Király van Júdában! Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet. Ezért jöjj, és tanácskozzunk egymással!”

Szanballat rendkívül piszkos, aljas módszert alkalmazott. Először is azzal, hogy fel akarta örölni Nehémiás ellenállását, most már ötödjére üzent, hátha elfogy a türelme, és újabb fegyvereket vet be. Úgy mutatkozik, mintha ő lenne Nehémiás legnagyobb jóakarója. „Vigyázz Nehémiás, különböző hírek keringenek rólad!” Persze azt nem mondja, hogy éppen ő keringteti ezeket, nyílt levéllel a szolga kezében. Hogy az a hír járja, meg Gasmu is mondja, meg a pogányok között elterjedt a szóbeszéd, hogy fel akartok lázadni, hogy te akarsz a király lenni, hogy már prófétákat is béreltél fel ez ügyben. És nem csak úgy rágalmazza, hogy üzen neki, küld egy levelet. Az is elég lenne, az is rágalmazás lenne. Nem! Hanem nyílt levelet küld. Nyilván megbízta a szolgáját, hogy amerre csak halad, mindenütt olvassa fel, hadd terjedjen valóban ez a szóbeszéd

a népek között. Valóban, így gondolják mások, de ő, mint a jóakarát bajnoka tünteti fel magát, hogy „ez ellen valamit tenni kell, ezért jöjj, és tárgyalj velem”.

A cél: Nehémiást védekezésre kényszeríteni. Akár Szanballat, Tóbijjá, meg az arab Gesem előtt, akár Artahasztá király előtt Susán várában, hiszen ezt is mondja Szanballat: „*Még a királynak is hírül vihetik ezt a szóbeszédet.*” Nehogy már eljusson a király fülébe!

Nehémiás védekezhette, hogy „nem, hát csak nem gondolod, hogy én ilyenekre készülök”. Vagy akár elmehette az ő ura elé, Susán várába, és ott próbálhatná meg tisztára mosni magát. Hiszen ha a vádak elérkeznek a királyhoz, Perzsiába, akkor nem az lenne a legtermészetesebb, hogy Nehémiás is rögtön lóra pattan, s megy Perzsiába, hogy hátha megelőzi a rágalmakat? Hátha a saját ura előtt, akinek a főpohárnoka volt, tisztára tudja mosni magát mindenféle rágalmaktól. De hát ez lenne éppen Szanballatéknak a legfőbb célja: munkájától eltéríteni őt, hogy ne fejeződjön be a várfalak építése és a kapuk behelyezése. Ez a fő céljuk!

A cél mindig ugyanaz: Isten népének a megrontása. Csak a módszerek mások és mások.

Lássuk megint, hogy mi Nehémiás reakciója?

Nem rémül meg, ismét átlát a szitán. Átlát a szitán, tudniillik, hogy a cél ugyanaz, mit előbb volt, csak a módszer változott. Ahogyan válaszolt, abban visszautasította a rágalmat, de nem bonyolódott bele semmiféle különleges védekezésbe. Ennyit mondott csupán: „*Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad ezt ki.*” És ezzel el van intézve a dolog!

Ő különös védekezésbe Szanballat előtt vagy a király előtt nem megy bele. Sem tárgyalásra nem hajlandó, sem védekezésre, sem pedig arra, hogy elkedvetlenedéssel ne lenne hajlandó folytatni a munkát. Vagy valami olyant tenni, amivel félbeszakítja a fontos munkáját. Hiszen ő maga mondja: „*Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el.*”

El akarták kedvetleníteni őket a különböző módszerekkel, de Nehémiás egyik hibába sem esett bele. És ami nagyon fontos: imádkozott!

Az utolsó fél vers, vagy még annyi se: egy fohász. Nem is mondja azt, hogy „Istenem!”, csak ennyit mond: „*Azért te erősíts engem!*” Egy röpké kis fohász, amit elmond, mert mindig kapcsolatban volt Istennel, soha nem a hullámokra tekintett. Soha nem a szélre tekintett, mint Péter, amikor járt a vízen. (Mt 14,30)

Nehémiás is a vízen járt, hiszen olyan feladatot kellett végrehajtania, aminek a végrehajtásához csoda kellett, hogy egy ellenséges tengerben valóban felépüljön a fal. De Nehémiás nem nézett sehová máshová, csak mindig az Ő Urának a kezére, az Ő Urának az akaratára, hogy „*mit akarsz, hogy cselekedjem?*”

De mi, kedves Testvérek, hányszor esünk a védekezés, a magyarázkodás csapdájába, vagy abba, hogy „jó, akkor beszéljük meg, részletezzük ki!” De

naivság, hogy ezt meg lehet beszélni. Hiszen az ellenség is tudja, hogy nekünk van igazunk, és a megbeszélés csak macska-egér játék akar lenni.

Nyilván ismeritek ti is Aesopus meséjét, hogy amikor a farkas meg akarta enni a bárányt, először tárgyalásba bocsátkozott vele. A bárány volt lejjebb a patak partján, de a farkas azt mondta, hogy „Miért zavarod fel a vizet, amit iszom?” Feleli a bárány: „Hiszen én vagyok lejjebb, tőled jön a víz” Aztán azt mondja a farkas, hogy „Te már tavaly is szidalmaztál engem.” „De tavaly még nem is éltem”. „Jó, akkor nem te voltál, hanem valamelyik testvéred”. „De nincs is testvérem”... Belebocsátkozott ez a bárány a vitatkozásba, a védekezésbe, de az lett a vége, hogy megették! És így járunk mi is. Amikor az ellenség hív bennünket arra, hogy „Gyere, tárgyaljuk meg”... az ellenség is nagyon jól tudja, hogy nekünk van igazunk. Nem azért hív, hogy valóban tárgyaljuk meg, hogy közeledjenek az álláspontok, hanem azért hív, hogy megegyen bennünket.

3 A harmadik: a **félelemkeltés**, a rossz hír költése. Még tovább megy ez a lélektani hadviselés, még erősebb, még kevésbé elviselhető módon megy tovább.

Azután elmentem Semajának, Delájá fiának, Mehétabél unokájának a házába, aki be volt zárkózva. Ezt mondta: Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak. Én azonban ezt feleltem: A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek! Mert felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a prófeciát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat. Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétkezzem, azután rossz híremet költés és gyalázzanak. Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!

Egy újabb módszer! A külső ellenség most már belső ellenséget is használ: felbérelte Nehémiás ellen a prófétákat. Ha jól emlékszem – most ennek nem néztem utána – ezt szokták „ötödik hadoszlopnak” tekinteni. Elhangzott Semajá hamis prófeciája, hogy meneküljön Nehémiás a templomba. A célja az volt, hogy félelmet keltsen benne, és hogy ezen keresztül vétékbe vigye, hogy rossz hírét tudják költeni, nevetségessé tudják tenni, és alkalmatlanságát bizonyítani. Hiszen ha bemenekül a templomba, magára zárja a templom ajtaját, és kiderül, hogy nincs semmiféle ellenség, mert az ellenség akkor nyilván nem fog támadni, hanem inkább nevetségessé akarja tenni, akkor a nép előtt úgy tűnik, hogy ez az ember – bár eddig úgy látták, hogy alkalmas vezető – mégis alkalmatlan, hiszen a munka vége előtt menekül el.

De a végső cél megint csak Isten népének lefejezése. Most nem fizikai értelemben, hanem lelki értelemben: a vezetőt a néptől eltávolítani. S megint csak mi a végső cél: hogy ne fejeződjön be a várfalak és kapuk újjáépítése.

Nehémiás megint követésre méltó módon reagál erre a támadásra is. Világosan látja, hogy mit terveztek ellene, és azt nyíltan visszautasítja. *Én azonban ezt feleltem: A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek!* Ez világos beszéd volt!

Figyeljük meg azt is, hogy mindhárom támadásban (tehát a hazug tárgyalókészség, a rágalom és – most – a félelemkeltés, a rossz hír költése), mindháromban mi jellemzi Nehémiást: a világos látás, a józanság, a hosszútűrés, (a türelem, hiszen itt most már hatodjára-hetedjére üzennek neki!), a határozott visszautasítás, az igazság kimondása és végül újra: az **imádkozás**.

Megint az utolsó versben, a 14. versben az Istenhez fordul: *Ne feledkezz meg, Istenem, Tóbijjának és Szanballatnak a tetteiről, se Nóadjá prófétanőről, se a többi prófétáról, akik meg akartak félemlíteni engem!* Megint Istenhez fordult!

Mi vajon fel szoktuk-e fedezni azt, hogy gyakran a jóakarát nem is jóakarát, a féltés tulajdonképpen támadás, és a cél: teljes összezavarodásunk. Ha bármelyikbe belement volna, hogyha nem olyan tisztán látta volna az ellenség bármelyik próbálkozását, ha vitatkozik, és nem teljes szívvel, Lélek által vezetve imádkozik Nehémiás, akkor előbb-utóbb belezavarodott volna a dolgokba. Elsüppedt volna az ellenség támadásaiba, mint egy mocsárba, és vége lett volna. De az egész történet mögött, sőt a Biblia minden története mögött, és még a mi életünk mögött is lássuk meg, hogy ott, a háttérben vagy a mélyben igazából arról van szó, hogy a Sátán újra és újra támadja az Isten népét.

Az egész Biblia erről szól, hogy hogyan támadja a Sátán az Isten népét, hogyan akarja megakadályozni, hogy valaki Isten népének a részévé váljék, és ha már azzá vált, akkor hogyan akarja elszakítani őt Istentől, vagy legalább is megrontani az életét. És ebben a legfontosabb eszköze: a vezető eltávolítani, az előjárót eltávolítani. Mert az Ószövetség idején, azokban a csatákban, ahol legelől mindig a király vonult, ha a királyt levágták, vagy nyíllal meglőtték, vagy dárdával ledöfték, akkor vége volt a csatának, akkor mindenki már menekült haza. A Sátán legfontosabb eszköze az előjáró, a vezető eltávolítása.

Ezért fordult a Sátán teljes dühöngése a mi Urunk, Jézus Krisztus ellen. A cél ez volt, ami persze – mi tudjuk, hogy – Isten akaratával egyező volt, de azért a Sátán célja az volt, hogy: *Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai.* (Mt 26,31.) Mert a Sátán úgy gondolta, hogy ha megveri a pásztort, akkor elszélednek a nyáj juhai. És mindent felhasznált ehhez: a farizeusokat, az írástudókat, a főpapokat, a nép véneit, a belső ellenséget (Júdást), Pilátust, Heródest, mindenkit. De Jézus nem ment bele hamis béketárgyalásba. Nem ment bele védekezésbe sem, hiszen tudjuk, hogyan állt ott Pilátus előtt, nem szólván egy szót sem (Mt 15,23), sem el nem menekült. Neki a halált is vállalnia kellett! De az Ő halála más halál volt, mint akármelyikünk halála. Az Ő halála váltságshalál volt. És ezért a juhok nem szétszéledtek az Ő halála és majd aztán feltámadása nyomán, hanem éppen hogy ezzel gyűjtötte egybe Isten népét, Isten

nyájának juhait. Az Ő halála egy egészen más halál volt. A vezetők halála olyan, hogy *Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai*, de amikor Ő engedte megverni Magát, engedte ott, a kereszten felszögezni Magát, engedte, hogy megöljék, ezzel nem elszéledtek a juhok, hanem éppen hogy összegyűltek.

Mert a juhok az Isten népe, akik a bűnbocsánatból, a Krisztus vérének bűntörlő erejéből és az Ő feltámadásának erejéből élnek.

Vajon te, kedves Testvérem, ennek a nyájnak a tagja vagy-e? És ha igen, akkor hogyan reagálsz az ellenség támadásaira? Bárcsak tudnánk mindannyian úgy reagálni, ahogyan Nehémiás reagált: józanul, a hamis kompromisszumokat elkerülve, mindig Istenre tekintő figyelemmel. Élünk mi is így Isten dicsőségére és a magunk javára!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Hálát adunk Neked, hogy felelősséggel és feladatokkal bízol meg. Feladatokkal, hogy építsük a várfalakat, hogy tegyük helyükre a kapukat, hogy falazzuk a réseket, hogy épüljön a Te gyülekezeted, hogy őrizzük és vigyázzuk azt. És mindannyiunknak meg van ebben a maga munkája, ahogyan Nehémiás idejében is minden ember dolgozott a várfalon. Köszönjük, Urunk, azt is, hogy felelősséggel biztatsz bennünket, hogy az ellenség pergőtüzében hogyan kell megállnunk, és hogyan kell viselkednünk. Hogyha a Sátán támad bennünket, hogyan tudjuk az ő támadását visszaverni, hogyan alázzuk meg magunkat Előtted, és mondjunk ellene a Sátánnak. S akkor Te felmagasztalsz, és a Sátán pedig elfut tőlünk. Urunk! Adj erőt ahhoz, hogy soha ne veszítsük el a türelmünket, hogy soha ne menjünk bele hamis kompromisszumokba, hogy a békességet úgy keressük, hogy a Te békességedet keressük, és ne ál-békességet. Kérünk Urunk, hogy adj bölcsességet ehhez az eföldi hívó élethez! Köszönjük Urunk, hogy a hívó élet nem babérokon történő nyugvás, hanem harc. Mert bár sokkal nehezebb így, de sokkal inkább méltó Hozzád. Adj ehhez erőt! És add meg, hogy mindig tudjuk a tekintetünket Rád vetni. Ne az ellenségre, ne az ellenség módszereire, egyedül Rád, hogy Tőled merítsünk mennyei erőt! Mert akkor az ellenség nem tud megállni velünk szemben. Köszönjük, Urunk, hogy így vezetsz a keskeny úton, és így engeded meg nekünk, hogy végül megérkezzünk abba az országba, ahol többé nem lesz támadás, nem lesz ellenségeskedés, ahol a Te oldaladon örök boldogságban leszünk majd. Várjuk, Urunk, ezt az időt, és dicsérünk Téged, hogy ez a idő eljön majd egyszer. Hadd kérjünk a gyászolókért, akik úgy élik meg gyászukat, hogy valami nagy támadásnak lettek kitéve. Kérünk ugyanígy a betegekért, a műtét után lévőkért és a műtét előtt állókért. Hadd kérjünk a szegényekért, az egyedülállókért, az özvegyekért, az árvákért. Hadd kérjünk a kísértések között lévőkért. Hadd kérjünk azokért, akik valamilyen nagy esemény előtt állnak,

hogy a terheket tudják Rád vetni. Hadd kérjünk mindannyiunkért! A Te Egyházadért, népedért! Hadd kérjünk hazánkért, Magyarországért, ezért a földi hazáért, de hadd kérjünk arra, hogy a mennyei haza hírnökei lehessünk ebben a földi hazában, a Te országod képviselői. Kérjük, hogy így terjedjen az evangélium a Te dicsőségére, és arra, hogy minél többen meghallják a jó hírt. Köszönjük, Urunk, hogy vannak olyan szervezetek is, amelyek a jó hír terjesztésének eszközei. Így köszönjük meg most különösképpen is a Gedeon Társaság munkáját. Kérünk, hogy áldd meg őket! Urunk! Te vezess bennünket Szentlelked és Igéd által mindenkor!

Ámen.